

ЮЛИЯН СТОЙНОВ
МАЙКЪЛ МУРКОК, ИЛИ
МОДЕРНИЯТ ЧОВЕК В
ТЪРСЕНЕ НА ДУША

chitanka.info

Тогава Исус излезе въвн с трънения венец и в багреница. И рече им Пилат: ето Човека!

Евангелие от Йоана,
19:5

Майкъл Муркок е БИЙТЪЛСЪТ на съвременната научна фантастика. Когато в началото на 1964 година той застава на кормилото на доста скучноватото по онова време списание за традиционна фантастика „Нови светове“, едва ли някой е предполагал, че ще съумее да го превърне в знаменосец на т.нар. „нова вълна“, с която в английската, а по-късно и в американската фантастика ще нахлуят злободневните проблеми на революционното поколение на шейсетте години — секс, религия, наркотици, поп-музика.

Муркок, чийто пръст никога не се е отделял от пулса на това бурно време, е роден в Лондон през 1939 г. Писателската си кариера започва в края на петдесетте години, а първият му научнофантастичен роман е „Разделени светове“ (Sundered worlds, 1962), където Муркок ни запознава с идеята за поливселената — вселена от множествени, взаимносвързани, противоречащи си или напълно изключващи се паралелни реалности, в които едни и същи исторически събития се проиграват като на сцена — отново и отново. Сред по-значителните му произведения, обединени от идеята за поливселената, са многотомните героични фентъзи-сери, където в титанична битка са вкочени юначаги като Елрик, Корум, Ерекос или Дориан Хоукмуун (всички те са превъплъщения на един и същ супергерой в множество алтернативни светове) и космическите сили на злото, които олицетворяват ентропията.

В „Нови светове“ под крилото на Муркок се събира един нов тип създатели на фантастични реалности. Писатели, като Брайън Олдис, Джеймс Болард, Томас Диш, Джон Слейдек и Норман Спинрад смело публикуват разкази, експериментални както по форма, така и по съдържание, в които изследват т.нар. „вътрешно пространство“ — термин, обозначаващ онова невероятно тайнство, назовавано психика, душа, аура или въобще това, което се крие под черепната кутия на

човека и доскоро е било приоритет на окултизма и научните разработки на Зигмунд Фройд или Карл Густав Юнг. В романи като „Заклучителна програма“ (Final programme, 1968), „Лекарство за рак“ (A Cure for cancer, 1971) и „Ето Човека“ (Behold the Man) Муркок чертае контурите на тази нова художествена митология — една невероятна смесица от фентъзи-литература, поп-култура, нефройдистка психология и житейски реализъм, чиито канони сам определя в мартенския брой на „Нови светове“ от 1964 г. така: „Имаме нужда от писатели, които отразяват прагматичните настроения на ДНЕСНИЯ ДЕН, използват символите на ДНЕСНИЯ ДЕН и чийто стил на писане отговаря на стила на ДНЕСНИЯ ДЕН. Както всяка добра литература, добрата научна фантастика трябва да се корени във времето, в което е писана, а авторът ѝ — да търси връзка със своето поколение.“

„Ето Човека!“ се появява на страниците на „Нови светове“ през 1966 г. Журналният вариант на произведението е отличен през следващата година с „Небюла“ — наградата на Асоциацията на американските писатели фантасти. През 1927 г. е публикуван и романът „Закуска сред руините“ (Breakfast in the ruins), където Карл Глогауър, централният герой на „Ето Човека!“, подобно на Христос възкръсва и е изправен пред множество морални проблеми в различни кризисни периоди от историята на човечеството, представени като накъсани и разхвърляни в безпорядък кадри от исторически филм. В саркастичния предговор към книгата Муркок пише: „Майкъл Муркок (31-годишен) почина от рак на белия дроб преди една година. Местонахождението на Карл Глогауър е неизвестно.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.